

dersom det var hans Agt at foretage et Kup, men han glemte at læse Fortsættelsen, nemlig Skildringen af, hvorledes en Direktør vilde have baaret sig ad, naar det virkelig var hans alvorlige Mening at dæmme op for Jobberiet. Jeg skal tillade mig at raade Bod paa den højtærede Justitsministers Forsømmelse og læse denne Fortsættelse op. „Social-Demokraten“ skrev: „Hvorledes vilde omvendt Direktøren bære sig ad, hvis han ønskede Ro om sit Selskab og ikke nogen forledt til en usund Spekulation? Han vilde, saa snart Kursen havde naaet den virkelige Værdis Grænse, i et Bestyrelsesmøde bede Bankdirektøren om at foranledige, at Spekulationen ikke blev drevet videre, og han vilde, naar Kursen dog en Dag var sprunget op, have anmodet det nærstaaende Blad om Plads for straks samme Dag at sige, at der intet var, der berettigede et saadant Spring — det vil huskes, at der virkelig under Krigstidens Hausse var enkelte Direktører, som ved stærke Kurs-Spring udstedte en saadan Erklæring, inden der atter holdtes Børs — vi husker saaledes Direktørerne for Titan, Københavns Flydedok, Glud & Marstrand. Vi spørger nu: Hvilken af disse to Fremgangsmaader valgte Hr. Cold? Handlede han som den, der vilde lave et Kup? Eller handlede han som den, der vilde afværge usund Spekulation? Vi tør roligt sige, at ethvert Led i Hr. Colds Optræden stærkt minder om, hvad Kupmageren vilde gøre. Hr. Cold lod Kursen stige langt op over 205, han lod den bevæge sig op mod de 500, før han tog Ordet. Da han endelig gjorde det, lagde han to Børsdage mellem sin første Samtale med „Berlingske Tidende“ og Offentliggørelsen af sine Udtalelser.“

Se, hvis det havde været Direktør Colds alvorlige Hensigt at dæmme op for Jobberiet i Sommeren 1916, skulde han naturligvis have gjort det i Tiden mellem Februar og Midten af Marts, men da lader han ganske rolig Kursen gaa til Vejrs og realiserer selv Gevinsten, da Kursen er 270. Han har da ikke længer selv Aktier at sælge, Haussen gaar alligevel sin Gang, og Aktierne gaar svimlende i Vejret. Først den 11. Juli gør han saa et Forsøg paa at dæmme op for Jobberiet, men han er ikke i Stand dertil, for der er ingen, der tror ham. Tværtimod gik der i de Dage paa Børsen Rygter om, at Direktør Cold havde købt op efter Erklæringen. Børsauktionarius udtalte til en Professor ved Københavns Universitet, at der gik meget stærke Rygter i denne Retning. Jeg tror ikke, de

var rigtige, og efter Bankkommissionens Undersøgelse føler jeg mig fuldt overbevist om, at de ikke var rigtige. Der var heller ikke nogen stor Fristelse til at gøre det, thi Direktør Colds Forsøg paa at dæmme op for Jobberiet mislykkedes jo i det væsentlige, han var ikke Manden, der var i Stand dertil, fordi han selv var en Storspekulant. Nej, han bar sig netop ikke ad, som en Mand vilde have baaret sig ad, der kun havde det ene Formaal: at dæmme op for Jobberiet. Efter at nu Bankkommissionen har foretaget sine Undersøgelser angaaende dette Spørgsmaal, har den offentligt erklæret, at der i Landmandsbankens og Vekselererfirmaet Johan Levins Bøger for Aarene 1916 og 1917 intet foreligger om, at Direktør Cold efter den 11. Juli 1916 har spekuleret i sit eget Selskabs Aktier, og det er en Selvfølge, at jeg, der har ønsket denne Kommissionsundersøgelse og appelleret til den, fuldkommen loyalt bøjer mig for Resultatet af denne Undersøgelse og derfor nu føler mig ganske overbevist om, at Direktør Cold ikke, hvad jeg heller aldrig har paastaaet, har misbrugt 11. Juli Interviewet paa den Maade, som den højtærede Justitsminister vilde paastaa, og som Venstrepressen paastaa, at jeg har sigtet ham for.

Der er jo Tale om — og jeg tror ogsaa, det bliver en Nødvendighed —, at Direktør Cold maa gaa af som Udenrigsminister. Jeg tror, hans Demission er en politisk Nødvendighed, men man kunde jo mene, at hvis denne Demission kunde udlægges saaledes, at han derigennem erkendte sig skyldig indirekte i hvert Fald i det, som hele Venstrepressen og Højrepressen har paastaaet, at Sigtelsen imod ham gik ud paa, vilde han have meget vanskeligt ved at gøre det. Der er jo Gradsforskelligheder i Forseelser. Der er almindelig Spekulation, der er grovere Spekulation, og der er den allergroveste Spekulation. I denne den allergroveste Spekulation har Direktør Cold ikke gjort sig skyldig, det er blevet oplyst gennem Bankkommissionens Undersøgelse, det erkender jeg fuldt ud. Han erkender da ikke indirekte ved en Demission, at han har gjort sig skyldig i noget saadant, og jeg vil gerne lette ham Vejen ved en Udtalelse her i Dag fra Tingets Talerstol. Der er intet i Vejen for, at han kan gaa, uden at han dermed paa nogen Maade erkender, at han har gjort sig skyldig i denne allergroveste Form for en Direktørs Spekulation i sit eget Selskabs Aktier. Men hvad han har gjort, er tilstrækkeligt